

Χέρι που σηκώνεται σε μετανάστη θα κόβεται

Την Κυριακή 19 Ιουνίου το μεσημέρι, στη λεωφόρο Πεντέλης στο Χαλάνδρι, ένας μετανάστης εργάτης δέχτηκε ρατσιστική επίθεση. Πιο συγκεκριμένα, ο Βατζίτ Καραμάτ επέστρεψε με το ηλεκτρικό του πατίνι από μεροκάματο που είχε κάνει στην περιοχή του Κορωπίου και τρία άτομα κοντοκουρεμένα τον προσέγγισαν απειλητικά όταν σταμάτησε σε κόκκινο φανάρι. Φωνάζοντας «κωλοπακιστανέ, φύγε από δω, θα σε γαμήσουμε» τον πέταξαν κάτω και τον χτύπησαν, ενώ του κατέστρεψαν το ηλεκτρικό πατίνι χασκογελώντας.

Πρόκειται για ακόμα μία ρατσιστική επίθεση σαν αυτές που συμβαίνουν το τελευταίο διάστημα σε διάφορες περιοχές της χώρας. Παρέες φασιστοειδών, άλλοτε οργανωμένα κι άλλοτε πρόχειρα, επιτίθενται σε μετανάστες απλώς και μόνο για το χρώμα του δέρματός τους, γιατί μιλάνε άλλη γλώσσα, γιατί κυκλοφορούν με παραδοσιακές φορεσιές ή θρησκευτικές ενδυμασίες ή γιατί απλώς έτυχε να γεννηθούν σε άλλη χώρα. Οι φασιστικές πρακτικές συγκεντρώνουν όλη τη σαπίλα που έχει να επιδείξει η χειρότερη πλευρά του ανθρώπινου είδους: κουλτούρα της επιβολής του ισχυρού, καθυπόταξη του αδύναμου, διάκριση σε ανώτερες και κατώτερες φυλές, ματσίλα, νοοτροπία του όχλου. Ρατσισμός, εθνικισμός, σεξισμός.

Οι πρακτικές αυτές σιγοντάρονται από το ελληνικό κράτος και τους θεσμούς του με τον πλέον επίσημο τρόπο: ρητορική περί τουρκικής προκλητικότητας, ακραίες εθνικιστικές θέσεις, επαναπροωθήσεις προσφύγων που προσπαθούν να εισέλθουν σε ευρωπαϊκό έδαφος, εγκλεισμός μεταναστ-ρι-ών σε κλειστά κέντρα κράτησης, απελάσεις -νόμιμες ή παράνομες-, εργαλειοποίηση του μεταναστευτικού ζητήματος για απορρόφηση ευρωπαϊκών κονδυλίων. Άλλωστε σε καιρούς απονομιμοποίησης του πολιτικού συστήματος ή ακόμα και σε στιγμές απλής κρίσης διακυβέρνησης, η καλύτερη συνταγή για το κράτος και κεφάλαιο είναι η εθνική ενότητα και η συσπείρωση ενάντια σε κάποιον εχθρό: εσωτερικό, εξωτερικό, άορατο, ορατό, δεν έχει και πολλή σημασία.

Οι πρακτικές αυτές όμως συμβαδίζουν και με την ουσία του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής: όλοι εναντίον όλων σε ένα ατέλειωτο ράλι ανταγωνισμού, όπου ο πιο ισχυρός καπιταλιστής θα επιβληθεί στους υπόλοιπους. Αυτήν ακριβώς την κουλτούρα αναπαράγουν και τα φασιστικά παρεάκια που ξεμυτίζουν στις γειτονιές. Ο δυνατός επιβάλλεται στον αδύναμο, ενώνεται ευκαιριακά με άλλους ομοίους του για να αποτελέσουν μια ισχυρή δύναμη πυρός και να κατισχύσουν πάνω στη διπλανή παρέα, στη διπλανή γειτονιά, στον όμορο δήμο και βέβαια πάνω σε όσους δεν χωράνε στο εθνικιστικό αφήγημα και την ετεροκανονικότητα: μετανάστριες, πρόσφυγες, ρομά, gay, τρανς, queer και ο κατάλογος συνεχώς μεγαλώνει. Κι ύστερα από λίγο καιρό, όταν η επίδειξη δύναμης το επιτρέπει, ελπίζουν να πουλήσουν ακριβώς αυτή τη δύναμη σε κάποιον ντόπιο επιχειρηματία για “προστασία”, για μπραβιλίκια κι εκβιασμούς. Ο σκοπός είναι πάντα η προσωπική ανέλιξη στην πυραμίδα της ιεραρχίας. Τηρουμένων των αναλογιών, αυτά ακριβώς έκανε και η χρυσή αυγή στις “ένδοξες μέρες της”, όταν εξυπηρετούσε συγκεκριμένα επιχειρηματικά κεφάλαια και αυτά κάνει και το ελληνικό κράτος προσπαθώντας να το παίξει τοποτηρητής της ανατολικής μεσογείου.

Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αυταπάτη ότι ο φασισμός νικιέται με καταγγελίες της ακροδεξιάς ή με καταδικαστικές αποφάσεις στα δικαστήρια. Ο φασισμός γεννιέται και ξαναγεννιέται στις γειτονιές, γιατί αυτή είναι η ιδεολογία, η κουλτούρα, η πρακτική των εθνών - κρατών και του καπιταλιστικού συστήματος. Ο φασισμός τσακίζεται στο δρόμο από τον κόσμο του αγώνα. Από το κίνημα που αντιτίθεται στην εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, που προτάσσει την αλληλεγγύη, που οραματίζεται έναν κόσμο χωρίς σύνορα, στρατούς και πολέμους, που στέκεται ενάντια στη λεηλασία της φύσης, που παλεύει για μια κοινωνία που μας χωράει όλους.

Φασίστες πίσω στις τρύπες σας

Αναρχική-αντιεξουσιαστική συλλογικότητα: σε τροχιά σύγκρουσης

